

**"מילים הן חפצים,
 כמו כל דבר אחר שנבנה על-ידי בני אדם.
 הן כלים.
 כמו מספרים, כמו דבק, כמו נעליים.
 חפצים שימושיים,
 שנועדו להקל לנו את החיים."**

גבי ניצן , באדולינה

"והיה כעץ שתול על פלגי מים
 אשר פריו יתן בעתו,
 ועלהו לא יבול
 וכל אשר יעשה יצליח"
 (תהילים)

גיליון מס' 2604 ה' בשבט תש"פ * 31 בינואר 2020

כפר הנשיא * עלון פנימי

עורכת: שושנה שרקי sachlav@outlook.com

ט"ו בשבט הגיע, חג לאילנות

נחגוג בנטיעות

ונחדש את הבוסתן של איזק

יום שבת 8/2/2020 בשעה 10:00

כולם מוזמנים לטעת עץ,

בין הטניס למשק ילדים

נתראה שם!

(פרטים נוספים בהמשך. במקרה של גשם האירוע יידחה)

תגובה על 'טבע האדם' / דודי פוקס

אביטל שלום, קראתי את דברייך ונותרתי נפעם ממש מדאגתך לשלום הציבור. אני, כמקורב למקצועות הבריאות, רואה בדיווח, מנוף לשיפור והתחדשות. התעמקתי בקריאת המאמר שלך, את הרי כנראה לא טרחת לקרוא את דוח משרד הבריאות שנמצא בלב הקיבוץ.. עם קבלת הדוח מיד נרתמו מתנדבים מתוך הקיבוץ, שמפעילים את לב הקיבוץ וחושבים וחפצים בתיקון הליקויים, כשהם נעזרים בחברים מתחום ההסעדה, שגם הם הביעו רצון לעזור וכן עם מומחה חיצוני. ובימים אלו יוצא מכתב למשרד הבריאות שבא להזמין אותם שנית, לבדוק ולהציע שיפורים נוספים. ישנן מחלוקות עקרוניות כגון : כשרות ומשגיח כשרות, שאני סבור שתוכלי לישון בשקט גם אם לא יהיו.

אבל אביטל בואי נקרא לילד בשמו. את מלינה על הפגנת הילדים? הרי ברור לך שלא מעניין את הילדים האלה הטוסט עם הגבינה, או הפלאפל. בלב הקיבוץ הוקמה בעזרת מתנדבים פינת חמד כוללת משחקים ופעילות עבור ילדים, חדר ספורט שעומד בתקנות, וכן הלאה. הם רוצים את הדבר הזה. כואב לי שבחרת להיות במתנגדים ולא לבוא להיות ולקחת חלק בעשייה חשובה זו.

יכולת הבימוי שלך כבר הוכחה, וערבים מדהימים שהעלית. מה מפריע לך לבוא ולהתנדב, לארגן חוג לילדים. מעולם לא נפסל אף חבר או תושב שבא והתנדב. שורת המתנדבים זקוקה לחיזוק ולחיבוק. עצוב שבחרת להיות מחוץ למעגל התמיכה, ונעתרת לצו שאוסר על כניסה למקום.

התערוכות של החברים ואינני מתיימר להבין באומנות, זה פרי עבודה של שנים. חברים רוצים לשתף חברים אחרים באומנות שלהם, ביצירה. ריחמתי על אלה שנעתרו לצו האיסור להיכנס ללב הקיבוץ, שלא באו וטרחו לכבד ולראות את התערוכה בשבת. קצת סולידריות לאותם אומנים.

וכמובן לסיכום אינני חושד חס וחלילה כמובן, שאת זו בחרת להתקשר למשרד הבריאות, במקום לפנות למפעילי המקום. גם אין לי מושג ירוק מי יכול היה לעשות דבר שכזה.

וכמו שכתבתי כבר, אני מזמין אותך לקחת חלק בעשייה החברתית במועדון החברים, האחד והיחיד שיש לנו.

דודי

הבית שלי – מסעדה? / שרה דבולט

האם השלב הבא יהיה שמשרד הבריאות ייכנס לכל בית ששם מבשלים למשפחה, ויכריחו את בעלי הבית להפסיק להכין אוכל עד שימלאו את הוראות המשרד על תקינות כל שלבי ההכנה, השטיפה וסילוק שאריות המזון?

כך אני רואה את "המסעדה" של לב הקבוץ – זה בתוך הבית שלנו, עם התנאים הקיימים בבית. כמו בבית הפרטי, יש כמובן, לשמור על כללי סדר, נקיון והיגיינה, כדי להבטיח את בריאות המשפחה. ואם מישהו, חס וחלילה, לוקה במחלה כלשהו, יש לבדוק אם זה תוצאה מהאוכל. אני לא שמעתי על גל חולים בין אלה שאכלו בלב הקבוץ. לרוב מגיעים לשם משפחות עם ילדים, ובוודאי היינו שומעים על "סקנדל" של מחלות בגלל האוכל שהוגש שם.

חבל שנאלצנו להקפיא את ה"מוסד" החברתי הזה, המחבר בין תושבי וחברי הקיבוץ. אין היום הרבה מקומות מפגש, ורובנו מנהלים את חיינו במסגרות שונות בלי קשר לאוכלוסיית הקיבוץ. חסרות מסגרות מפגש בתוך הקיבוץ ששם גם יתכנו אפשרויות של הידברות. יש ליזום שיחות פתוחות על נושאים שונים, שיאפשרו לאנשים עם ביקורת להשמיע את דברם. אולי דווקא אנשים אלה צריכים ליזום שיחות כאלה בתוך הקיבוץ, במקום לפנות לגורמי חוץ ושם להביע את תלונתם.

מי יתגייס ליזמות של קירוב לבבות?

"המילה מעניקה למחשבה

את קיומה העילאי והאציל ביותר". ברוך שפינוזה

ועוד על טבע האדם - אין אנשים רעים

יש אנשים שמאוד רע להם /דודו פלמה

אני מבקש להתייחס במלוא הרצינות לדברים שהעלתה אביטל שובל בדברי הכפר לפני שבוע. אביטל מברכת על הפעילות המתקיימת בלב הקיבוץ ואומרת ש'לב הקיבוץ' הוא "בית חם לכל סוגי האוכלוסייה, להיותו אבן שואבת לאירועי תרבות, שמחה וחס וחלילה הפוך". ואכן זוהי לדעתי בדיוק מטרת לב הקיבוץ. להיות מוקד ולב פועם לכל מי שמבקש חברותא ופעילות חברתית מכל סוג שהוא. אי אפשר לתאר את לב הקיבוץ טוב יותר מכפי שעשתה זאת אביטל.

טיעון נוסף שהעלתה אביטל הוא שהמלשין בעצם איננו מלשין משום שהיו לו כוונות טובות ושהוא פעל לטובת כלל ציבור כפר הנשיא. ובכן תרשי לי אביטל לומר לך שאם היו לו או לה כוונות טובות באמת, הוא או היא, היו באים קודם למעין או לרחלי או לשתייהן יחד ואומר/ת להם את הדברים הבאים: "תשמעו נשים יקרות, אני מאוד מעריך/ה את הדברים שאתן עושות בלב הקיבוץ אבל מאוד מפריע וקשה לי עם זה שאתן פועלות ללא רישיון..." וכיוצא באלה דברים שאומרים ועושים אנשים עם כוונות טובות.

אילו אני הייתי הוא או היא, הייתי מנסה פעם פעמיים, ואם הייתי רואה שאין אוזן קשבת ושלא שמים עלי קצוץ, הייתי מזהיר אותן שאאלץ להתלונן למשרד הבריאות ורק אז מתלונן. אלא ששום דבר מכל זה לא התרחש. ולכן הוגן יהיה לשער שהאיש/ה הנ"ל פעל/ה מתוך קנאה וצרות עין, ולכן דילג/ה בקלילות על השלב החברי ופנה/תה ישר למשרד הבריאות והתלונן/ה **בעילום שם**. ובכך הצהיר/ה שכל כוונתו/ה הייתה לתקוע אצבע בעין הציבור ואחר כך לצהול במסתרים "אכלתם אותה". הפעולה החשאית, ההסתתרות הלא חברית, הפכה את התלונה למעשה הלשנה.

לסיכום: אני מאמין שאין אנשים רעים, אבל יש אנשים שרע להם, ואנשים שרע להם עושים לפעמים רע לאחרים. ואני חושב שאדם שעושה מעשה כזה, כלומר תוקע אצבע בעין של החברה כולה ואומר "חייכו אכלתם אותה!" איש כזה כל כך רע לו עד שאני בעצם גם קצת מרחם עליו. ואני רוצה להגיד לו או לה, סבבה, בפעם הבאה כאשר יהיו לך כוונות טובות אבל באמת טובות, תבוא/י תשתי קפה תאכלי עוגה שאפתה רחלי ותדברי/י, לפני שאת/ה הולך ומתלונן/ת לרשויות. נסי/ה את זה לפחות פעם אחת, תאמין/י לי שתרגישי/ה הרבה יותר טוב אחר כך. או אולי בעצם הרבה פחות רע.

וחשוב לומר לסיום ש"לב הקיבוץ" ימשיך לפעום, וילדים וחברים ימשיכו להגיע לפעילות שבועית, לפוטלאק, לפתיחת תערוכות, לחוגים ולבראנצ'. וכולנו נשוב וניפגש בלב הקיבוץ שפתוח באמת לרווחת ולטובת כלל הקהילה כולה.

תחזית מזג האוויר

1.60 ומעלה:
שרב

1.60 ומטה:
קריר

איתמר (6): אמא, קר לי.
אמא: איך קר לך? ממש חם היום!
איתמר: בטח לך חם, כי את גבוהה יותר.
אמא: מה זה קשור?
איתמר: אז את קרובה יותר לשמש!!

שאלתא:

ואיפה אתה? מנהל הקהילה גל סער / שושנה שרק

שנים חיפשנו ביקשנו התחננו למנהל חברתי להבדיל ממנהל כלכלי שהיה לנו ועוד איך. שיהיה לנו עם מי לדבר. קיבלנו אותך.

אני שואלת מה אתה עושה למען החברה שלנו? החברה שלנו זקוקה להנהגה לניהול חברתי שאיכפת לו ממנה. שידע את העבודה. שיעשה עבודה. שיהיה בקשר, תקשורת, עם החברה.

'לב הקיבוץ' הוא אם תרצה או יש מישהו שלא רוצה, הוא המקום החברתי המרכזי של הקהילה כאן, בשנים האחרונות. הכל קורה שם.

מתנהלים שם חיי חברה, מסיבות, אירועי תרבות, חגים ואוכל משותפים, לאחרונה קם בו גם חדר כושר, מרכז ספורט, פרי רעיונם ויצירתם של חברים. מימון ע"י חברים וחברים של חברים.

הקיבוץ לא תורם לאחזקת המקום כמו שאני מבינה, לא תומך כלכלית. תקן אותי אם אני טועה. הקיבוץ קרי: ההנהלה תומכים ברעיון לפחות? הוטל על מספר חברים קטן שאיכפת להם, לנהל את המקום, כלכלית. שיאזנו הם את הוצאות האחזקה ע"י מכירת מזון. ישנן עוד אפשרויות? רעיונות למימון האחזקה??

והנה קם מבינינו מישהו שלא מעוניין כנראה במקום היחיד של התכנסות חברתית של חברת כפר הנשיא. לא שמעתי אותך מנהל הקהילה, מדבר בשבח המקום, כותב פעם בעיתון החברתי שלנו משהו מעודד, מרומם, מתרשם, מתנגד, מתפעל...

ובימים האחרונים, כשמשדד הבריאות היה כאן. ילדים וחברים ערכו הפגנת רצון טוב - בעד פתיחת המקום. ואתה שותק. ואתה מנהל הקהילה שותק? אתה בכלל יודע - מודע - לכל מה שנעשה כאן? ישנם כמה מאמרים בדברי הכפר.

הצעתי והציעו לך לא פעם ליזום חוגי בית חברתיים, שיח בין חברים, שיקרב, שיתרום, שיציע רעיונות, לנסות שוב את הביחד שהתקלקל, מלמעלה מבפנים. ואתה שותק.

אם כך, אני שואלת האם אנחנו באמת זקוקים למנהל חברתי, בכלל? שלא רואה שלא מגיב, בלי קול? שאין לו אמירה כשהאדמה בוערת?

אני מבקשת את תגובתך. מעל גבי העלון הזה בו מושמעים עיקר הקולות.
מה אתה עומד לעשות בעניין 'לב הקיבוץ'?

מה התוכנית שלך לאסוף את החברה, לנסות לאחד שוב בין השורות??
אנחנו זקוקים לעזרתך, לכן שכרנו אותך להיות לנו למנהל.

בכבוד ובברכה.

תגובה / גל סער מנהל קהילה.

שושנה שלום,

חייב להגיד שבקריאה ראשונה (ושניה), לא ממש הצלחתי להגדיר לעצמי איך להתייחס למה שאת כותבת.

האם זה ביקורת רבתי על כל תפקידי כמנהל קהילה בכפר הנשיא??

או שזו ביקורת על האירוע המסוים הזה של "לב הקיבוץ"??

ז"א האם אני צריך לספר על כל הדברים שעשיתי במהלך השנה וחצי

האחרונות?? – או שמספיק להתייחס למה שעשיתי בעניין המסוים הזה??

האם זו השתלחות...? – האם זו קריאה לעזרה...? – האם זו ביקורת חריפה...?

האם זו התרסה...?

לא ברור לי מה בדיוק את מנסה להשיג במה שאת כותבת...? – לאן זה הולך??

אז החלטתי להיות הכי ממוקד וענייני ולענות בעניין הספציפי של לב הקיבוץ,

כדי שלא להיגרר לדברים שלא הבנתי מאיפה באו.

אם את רוצה שאענה על דברים נוספים – אנא מקדי את השאלות להבא

בעניין עצמו בלי כל הקישוטים שמסביב – כדי שאוכל להגיב עניינית.

לב הקיבוץ הוא אכן יזמות ברוכה, ומעיין ורחלי עושות שם עבודת קודש – אין לי

ויכוח עם זה. אבל מראש זו יזמות שאינה חלק מענפי הקהילה שתחת אחריותי,

שמתנהלת עם חשבון עצמאי ללא קשר לתקציב הקהילה, כמו שאר "מרכזי

הרווח" שנמצאים בקהילה (וכלם אגב חשובים לקהילה).

ברור שאם לב הקיבוץ לא יצליחו לעמוד בתקציב – דבר שלשמחתנו לא קורה –

הקהילה תהיה הגב הכלכלי לתוצאות לא טובות, כמו לשאר מרכזי הרווח

האחרים – עד כאן לפן הכלכלי.

בעניין הפן החברתי – אין ספק שלב הקיבוץ תורם לחיי הקהילה אבל זה לא

רלוונטי לאירועים האחרונים.

ההחלטה על הכנת אוכל בלב הקיבוץ היא יוזמה של היזמיות, אני מאמין שיוזמה ברוכה ונכונה, שאפילו עבדה טוב כשפעלה – אבל מה לעשות שאנחנו חיים במדינת חוק, ולהכנת מזון יש כללים שמשרד הבריאות אמון על הפיקוח עליהם.

כל זמן שמשרד הבריאות לא נכנס אלינו, היה אפשר לעשות את מה שנעשה, אבל ברגע שמשרד הבריאות נכנס – ולא חשוב כרגע מי הזמין אותו, מה גם שאין לי מושג מי – אין לנו את הסמכויות להתעלם ממשרד הבריאות, זה לא חוקי.

מה שכן אנחנו מנסים לעשות, זה להשיג רישיון מהמועצה, תחת הגדרה מקילה אחרת, כך שמשרד הבריאות יוכל לקבל אותה ולתת לנו להפעיל את המקום ללא כל החוקים הדקונניים – זה כרגע בבדיקה מול המועצה.

לא מבין למה אני צריך לדבר על זה, למרות שאת כותבת – מנהל הקהילה שותק – אני עוזר במה שאני רואה לנכון כדי לנסות לפתור את הבעיה, אבל אני לא מעל החוק, לכן גם אין לי מה לפרסם את הפעילות, כי זה לא רלוונטי.

עד שלא נמצא פתרון – בתקווה שנצליח – אין לי על מה לדווח.

ואם זה נתפס אצלך כשתיקה – אז זה המצב.

יש בכפר הנשיא המון עניינים חברתיים לפתור – לב הקיבוץ הוא לא הכבד שבהם.

צריך ליצור שרשרת של פעילויות חברתיות כדי לגשר על כל המשברים

החברתיים הקיימים כאן, והדברים נעשים בעבודה סיזיפית יום-יומית,

דרך חוגי דיון שעשינו ויצרו את נוהל הקליטה,

ודרך הטיפול הקשה ומרובה האתגרים בבניית מערכת החינוך,

ודרך סוגיות משפטיות שעולות כפטריות אחר הגשם...

האירוע של לב הקיבוץ הוא אירוע נקודתי נוסף שנמצא בטיפול, ואינו חזות כל

הבעיות החברתיות שיש בכפר הנשיא כפי שאת מתארת במכתבך.

כך שמאוד פופוליסטי ואטרקטיבי לתקוף ולהגזים, זה מעורר את יצר "העולם

כולם נגדנו" ביבי מצוין בזה (אך ממש לא כך המצב, והדברים מטופלים במידת

האפשר ובפרופורציות הנכונות – כפי שמטופלים הרבה עניינים נוספים שעל

סדר היום.

בברכה – גל סער

* **תודה** לך גל על התגובה למכתבי. בין כל ההסברים אתה כותב:

"לא מבין למה אני צריך לדבר על זה, אני שואלת: למה לא? ההתייחסות

הזאת שלך, לזה בדיוק ציפיתי, לטעמי - היא בדיוק במסגרת התפקיד. שלך

ו – כן דיווח משולחן מנהל הקהילה, מידי כמה זמן, בהחלט מאליו מתבקש.

שושנה ש.

לדעתי.

רחלי ומעין כעימות "בלב הקיבוץ"

לאחר שבועיים שאני שקטה, עצובה, מנסה ללמוד מה צריך לעשות כדי לצאת מהשבר, אני יושבת וכותבת להסביר מה קורה.

חשוב להבין שלא קיבלנו "צו סגירה" ללב הקיבוץ. גלינה ממשרד הבריאות הגיעה, הסבירה שקיבלה תלונה ולכן היא חייבת לבוא לבדוק ולאחר שבדקה הגישה רשימה של הערות ודברים שיש לסדר במקום אם רוצים להגיש במקום ארוחות שדורשות בישול.

בגדול הדרישות של משרד הבריאות דורשות שינויים גדולים במבנה ושיפוצים בסכומים שאין לנו ואיננו לא יכולות להרשות לעצמנו. רחלי ואני נהיינו עצובות מאוד כשהבנו שאין סיכוי שנצליח לעמוד בכל הדרישות הטכניות ושינוי מבנה המקום. לכן החלטנו לעצור רגע, כדי להבין, כדי ללמוד מחדש את המצב ולהחליט מה ואיך צריך כדי להמשיך.

בשלב הראשון טיפלנו בכל ההערות של גלינה שיש באפשרותנו לבצע את השינוי המבוקש. מי שרוצה לבוא ולראות את השינויים שערכנו מוזמן לבוא.

נפגשנו עם רונן פלר שאחראי על רישוי עסקים במועצה שקיבל העתק של המכתב של גלינה, ואישר בפגישה ש'לב הקיבוץ' איננו עסק אלא פרויקט קהילתי שאינו מחייב אישור הפעלה של משרד הבריאות.

כעת המשימה שלקחנו על עצמנו היא להראות לגלינה שאנחנו לוקחות ברצינות את הדברים שכתבה במכתב וביחד עם זאת להעביר את המסר שלב הקיבוץ איננו עסק אלא פרויקט למען הקהילה ושלשם כך הוא נוסד.

אנחנו ממשיכות ללמוד את הנושא ומעצבות את דרכנו מחדש. קיבלנו גם המון תמיכה ורעיונות מהקהילה הנהדרת והתומכת שלנו ואנחנו רוצות להגיד תודה לכל התומכים והתומכות שבאו וחלקו איתנו את רגעי המצוקה וההלם. גם הילדים של התלתון חיממו לנו את הלב כאשר יצאו להפגנה סוערת למען פתיחת לב הקיבוץ מחדש.

חשוב לנו לומר לכל האנשים והנשים שבאו להשתתף, שכל הצעה נשקלת ברצינות. אני מאוד מקווה שבקרוב נדע יותר ותתקבל החלטה.

לגבי הדברים שכתבה אביטל שובל, לאורך כל הדרך לא ראינו את לב הקיבוץ כעסק אלא כמקום שנפתח בשביל ולמען הקהילה ללא מטרות רווח, כאשר ההכנסות כביכול משמשות לכיסוי הוצאות החשמל והתפעול של המקום. אנחנו עצמנו עובדות שעות ארוכות מבוקר עד ערב ללא שכר ובהתנדבות. ואני מאוד מקווה שנמצא את הדרך להמשיך ולהפעיל את המקום כפי שהוא פעל עד עתה.

להתראות בלב הקיבוץ מעין ורחלי

על דא ועל הא / מעט: תחר וולפין

• עולם ציני:

אני מאד מקווה שעד שיתפרסם הטור הזה, תהיה כבר נעמה יששכר בבית. קודם כל, תרשו לי להיות קטנונית: את השם יששכר צריך להגות כאילו יש שם רק ש' אחת, כאילו כתוב ישכר. לא YISASCHAR, כפי שעשרות קריינים, כתבים, פרשנים, פוליטיקאים למיניהם הגו וליהגו בחדשים האחרונים. מעטים מאד הגו נכון YISSACHAR.

ועכשיו לעצם העניין: מי שחשב שבמאה ה-21 כבר אין פיראטים, מסתבר שיש. עדיין יש ספינות פיראטים, ויש מדינות פיראטיות, בעיקר כאלה שנשלטות על ידי שליט יחיד רב כח. נעמה יששכר נשבתה על ידי הפיראט היושב בקרמלין. נעמה יששכר עברה עבירה שגם בישראל היא בת עונשין, וכן בהודו אשר ממנה היא טסה דרך מוסקבה. עונש, כן, אבל עונש מידתי, כנהוג במדינת חוק. אבל במדינה הפיראטית יש חוקים אחרים. הכופר שרצה הפיראט לקבל היה קודם כל הסגרת אלכסיי בורקוב, ההאקר שרוסיה רצתה להעניש בגולאגים שלה. כשזה לא צלח בידיה, וההאקר (פצחן בעברית) הוסגר לארצות הברית, פנה פוטין לרשימה מכובדת של נושאים שכבר זמן רב מדינת ישראל מסרבת לתת לו. התאבון של פוטין נפגש לארוחת בוקר עם התאבון של בנימין נתניהו שרצה להתהדר בהישג אישי: "אני אחזיר את נעמה לארץ". התיאבון של שניהם נפגש עם הלב הרחמן של כולנו, שכמו תמיד, כשהלב הזה שלנו מפגין את הדאגה הנואשת שלנו לילדינו באשר הם שם, הוא מעלה את התיאבון של הפיראטים ושל המנסים בכל כוחם לנצח בבחירות ולקבל חסינות. התוצאה הסופית עדיין לא הושגה. הפיראט כבר קיבל את כל מבוקשו. נעמה עדיין מחכה. כבר שמעתי מישהו שחזזה, שנתניהו יוזמן לרוסיה כמה ימים לפני הבחירות, "כאילו" לפגישה עם פוטין, ואז יחזור לארץ מלווה בנעמה יששכר. הצלמים יצלמו, וכל הכתבים יעוטו על נעמה ועל משפחתה כדי ללקט מהן עוד ועוד פרורי אמוציות בשביל כולנו. יומיים אחרי זה נלך לקלפי...

• עולם ציני – 2:

ישבתי ליד נכדי בן השלוש-עשרה, וברקע שודרו חדשות ערוץ 12. יונית לוי לקחה נשימה עמוקה והודיעה את ההודעה הדרמטית: הבית הלבן פרסם זה עתה את תכנית השלום של הנשיא טראמפ. הסתכלנו, נכדי ואני, זה בזה במבט של תקווה וציפייה. מיד לאחר מכן החלו להישמע פרטי ההסכם המוצע. שוב הסתכלנו זה בזה, ואמרנו: זה לא ממש יקרה.

מה שמבין ילד בן שלוש-עשרה, מבין כל מי שקצת מתעניין וטורח לקרוא ולשמוע: המלך הא עירום. מצד אחד נשיא שנערך נגדו הליך הדחה (גם זה לא בהחלט לא נעים לו כרגע), מצד שני ראש ממשלה ששלושה כתבי אישום מאיימים עליו בענישה כבדה, ואולי אפילו, רחמנא ליצ'לן, יפגעו בסיכוייו להיבחר שוב לתפקיד ראש הממשלה. כדור המשחק עכשיו הוא השלום שכולנו כל כך מייחלים לו. עד כדי כך גדול הזלזול בערך השלום. עד כדי כך מזלזלים באינטליגנציה שלנו. עולם ציני, כבר אמרנו?

• הזמן עובר מהר...

את שני הסעיפים הקודמים כתבתי ביום שני בוקר, הימים החולפים שינו פה ושם את סדר העניינים, אבל לא שינו דברים באופן מהותי.

• שעלת (whooping cough)

בזיכרונות הילדות שלי, שוכן לו זיכרון כואב במיוחד: מחלת השעלת שחליתי בה כשהייתי בת שלוש. אינני יודעת כמה זמן הייתי חולה, אני זוכרת סבל, זריקות, והרבה בכי. היום, כאשה מבוגרת, כאם וסבתא, אני מנחשת את הסבל הרב שהמחלה גרמה לאמי. חוץ מהסבל הזה, אני זוכרת כקוריוז, שיעצו לאמי לקחת אותי לטיסה, כי האויר בגובה, או משהו כזה, אמור להיטיב עם תסמיני המחלה. אמא הוציאה כסף, שבוודאי לא הייתה משופעת בו (כאשת חייל בצבא הבריטי שבאותם הימים היה מוצב כנראה בטרפולי או כבר באיטליה, היא התקיימה ממשכורת מצומצמת, מעבודות מזדמנות בניקיון, במשמרות בחנות פרחים, ועוד, וכל זה כדי לממן שכר דירה בחדר אחד, ללא מטבח ועם שירותים משותפים, בדירה בירושלים). מהכסף שלא היה לה, היא רכשה כרטיס טיסה בשמי הארץ, כדי, אולי, להביא מרפא לבתה הקטנה הסובלת. הטיסה בשמי הארץ נמשכה בערך 15 דקות... וכמובן שלא הביאה את המרפא המיוחל.

לו היה אז בנמצא החיסון נגד שעלת, הייתי בוודאי מקבלת אותו, ולא היה נגרם סבל כזה לי ולאמי.

• ברכות למרגלית שחר:

אני מניחה שמעטים מאד בין קוראי דברי הכפר" יודעים מי זאת מרגלית שחר, אבל אם אומר שזאת מרגלית שחר-סמברג לא יהיה אחד שלא זוכר אותה.

מרגלית זכתה בתעודת הוקרה של הסטודנטים במכללת תל-חי על היותה מרצה מצטיינת ומשמעותית. ברכות למרגלית, ולציפורה, האם הגאה שהעבירה את הידיעה אלי על מנת שאפרסם...

• תמיכה באלי בן עמי:

בשבוע הבא נלך לקלפי להצביע על קדנציה שניה למנכ"ל שלנו, אלי בן עמי.

אני תומכת בכל לבי בבחירתו של אלי. אני חושבת שבקדנציה הראשונה שלו הוא עשה רבות לקדם את האינטרסים שלנו כקיבוץ. הייתה תקופה לא קלה, נדרשנו לצעדים כואבים (בעיקר הפגיעה בפנסיה של החברים המקבילים את הפנסיה שלהם מהקיבוץ, פגיעה שהייתה קיצוץ זמני, והייתה בעצם הלוואה שתוחזר), אך הדברים נעשו מתוך הגינות, אומץ ופעילות נמרצת לצאת מהקושי הזה שנקלענו אליו. לאחר שנה וחצי, אנו חוזרים לגובה הפנסיה של הרשם, והחל מהחודש הבא נוכל להתחיל להחזיר את החוב המגיע לחברים.

הדברים שכתב אלי אלינו החברים לקראת ההצבעה, מדברים בעד עצמם, וכן דבריו באסיפה. אם חפצי חיים אנחנו, אם עתיד הקיבוץ חשב לנו, עלינו לבחור באלי.

שבת שלום תמר וולפין

טוב שם משמן טוב מקור: קוהלת, ז א

פרוש: השם הטוב - המוניטין,

מה שחושבים על אדם חשוב יותר משמן טוב.

כלומר –דברים יקרים, עושר, חשובים פחות משמו הטוב של אדם.

ליום השואה הבינלאומי שהתקיים השבוע ב-27 בינואר

מתים בשידור חי

ביום השואה הבינלאומי אלפים ועשרים
שחל השנה כמה ימים אחרי פסטיבל
השואה האנטישמיות ונעמה יששכר.
אני מחפש את האנשים שעלו כעשן
בארבות השותקות של אושוויץ,
נאש מבקש אחר הילדים שנחנקו למות,
את הנשים שמתו בלי אלהים בשלג

אבל החיים והמתים מתפרצים כדרךכם בעז
ובחסר התחשבות אל יום השואה הבינלאומי,
ואלהים ששתק והסתיר פניו מיהודיו הנשרפים,
ששרף את הקיקיון שהצל על יונה,
שלח לנו היום ברב רחמיו את נגיף הקורונה.

פעוטון בחדרה. פרס למזהה את הילדים...

ההיסטוריה שלנו / רחל גינת

לאחרונה פנו אלי שני בני משק חביבים, בשאלה הנוגעת להיסטוריה של הקיבוץ. התשובה שניתנה להם, כללה את "תקופת חדרה". להפתעתי, החבר'ה (שמזמן אינם ילדים), לא הכירו תקופה זו כלל וכלל. מה זה תקופת חדרה?

לאחר דיון מצחיק, שכלל עובדות מוצקות מול חוסר ידע ובלבול, התבקשתי לכתוב ב"דברי" קצת על ההיסטוריה של העלייה על הקרקע. זו הזדמנות פז להזכיר לכולם את האתר "**כפר הנשיא סיפור מקומי**" שניתן לכל הקהילה כמתנה לחג המשק ה-71. שווה ממש לגלל לשם. תמונות וסרטונים, גיליונות "דברי הכפר", הנצחה מרגשת לחברים שהלכו לעולמם (מלאכת כפיו הברוכה של דוד אלמן), אירועים לפי שנים, ועוד ועוד.

<https://khanassi.localtimeline.com/>

וחשוב לא פחות, האתר הזה מחכה **לתוספות שלכם!** תמונות, זיכרונות, סיפורים, תגובות, סרטונים קצרים. **זה האתר של כולנו!**

ולך, ידידי (אתה יודע מי אתה), תקציר לקצרים בזמן:

- 1944 – 1947 - רוב החברים בחוות הכשרה חלוצית-ציונית באנגליה
- 1946 – 1948 - עליה ארצה בדרכים שונות, לרוב בלתי ליגאליות
- 1946 - גרעין "הבונים" מתאסף ועובר הכשרה בכפר בלום
- 1947 - הגרעין עובר ל"מחנה עקיבא" הצמוד לחדרה
- 2/7/1948 - שביתת הנשק הראשונה במלחמת השחרור: העלייה למנסורה (נשים בהריון והילדים נשארים בחדרה).
- 1950 - איחוד המחנות בכפר הנשיא. עולים בהדרגה ממנסורה לגבעה הנוכחית, והנשים והילדים מגיעים מחדרה.

הסיקול הסיזיפי במנסורה, בעזרת המזחלת שתכנן ובנה ג'ו סינה ז"ל.

הפינה ההיסטורית

התמונה מהשבוע הקודם:

מה יש לנו כאן?

* ראשית, התמונה המטושטשת מראה את הרמה הטכנולוגית של אותם ימים.

* "**השעון של יצחק**" הכניס את מימד הזמן לחיינו מאחר ולא היו שעונים פרטיים.

* היינו חייבים "**למלא שולחן**" ורק אז להתחיל שולחן חדש. לפעמים היה צריך לעמוד בחוץ כדי לוודא שלא נשב עם.....

* האוכל היה פשוט אבל לילדים שמרו את השמנת. להלן "**ילדי השמנת**". ובכלל "**בישול ילדים**" ו-"**בישול תנוקות**" דאגו מאד לדור הבא

* ה"**מנה**" לא היתה תמיד משהו אבל את מקומו תפס פעמים רבות ה-"**בימקום**".

* הספסלים לא היו נוחים במיוחד אבל למי היה אכפת? העיקר אקבל "**ביצה קלה**".

* סכינים היו דבר נדיר ויש קיבוצים שחיברו אותם לשולחן כדי שלא "יעלמו".

* בסוף הארוחה החבר מחזיר את הכלים שלו ל-"**שטיפת כלים**" וחסר לו שלא יעשה זאת! הדבר יכל "**להביא אותו למזכירות**" או אפילו לאסיפה, שומו שמיים!

* האוכל לא היה העיקר. בערב התאספו כולם מול "**לוח המועדות**" והמקום הפך לפרלמנט של ממש. וכוחים, צעקות סידורים, ו-"**סדרן העבודה**" היה מעין "מלך" ששלט די חזק בחיי הפרט, לפחות בעיני עבודה.

* במקום נערכו כל המסיבות, האסיפות וערבי הריקודים. ועם בריקודים עסקינן, היו אלה "**רקודי סוכנות**" בעיקר הורה סוערת בלויי צעקות רמות של מוסי ואחרים בסגנון: "**אל יבנה הגלילה! אל יבנה הגליל!**". בסיום ערב הריקודים נערך המשחק (הסאדיסטי משהו) של "**חמור ארוך**" - וזה מה שהרס לרוב החברים את הגב.

* בחורף הבוצי של הגליל ולפני עידן המדרכות, הבוץ שלט בכל וחדר האוכל היה מתמלא בנסורת מהנגריה. לנקות את הבוץ או את הנסורת... מה יותר...?

* המקום שימש בהחלט כ-"**לב הקיבוץ**"...

תהא מנוחתו עדן... בזכרוננו תמיד.

נפגשים במפגש

החודש נכנסות למפגש מספר תוכניות חדשות, זאת במטרה להעשיר את התכנים ולתת מענים נוספים של תחומי עניין- המפגש מתחדש אט אט, אנו בתהליך של בחינה מחודשת בכל הנוגע במתן מענים, תחומי עניין, והעשרה. הציבור מוזמן להגיע, להתרשם ולחוות את המפגש המתחדש:

- ימים ראשון ושלישי המפגש פתוח במתכונת מועדון זורם- פתוח בין השעות 10:00-12:00 בימי שלישי מונגשים טיפולים קוסמטיים ותספורות לנוחיותכם.

- ימים שני, רביעי וחמישי פועל המועדון במסגרת מועדון מופ"ת מטעם משרד הרווחה. ימים אלו מועשרים בארוחות ופעילות. לתשומת ליבכם – שינויים עדכונים ותוספות לתוכנית השבועית והחודשית:

- ✓ ארוחת בוקר מוגשת בימים שני ורביעי בין השעות 8:45-10:00
- ✓ עזרה פרטנית בשימושים בטלפון הנייד ניתן לקבל בכל יום שני בין השעות 9:00-10:00
- ✓ פרויקט 'שקדיה' יוצא לדרך: פרויקט שמטרתו לחבר בין דור הילדים לדור הפנסיונרים. נפגשים בכל יום חמישי במפגש בשעה 10:30 !! מפגש פתיחה יתקיים בתאריך 6/2 אנא הביאו תמונה שלכם מהילדות !
- ✓ במטבח עם ריימונד: מפגשי למידה והעשרה בתחום הבישול. החודש נעסוק בירקות וסלטים. מוזמנים להצטרף אלינו למטבח, בכל יום רביעי בשעה 10:30
- ✓ מעצבים את החיים: עיצוב אלבום מתמונות בטלפון הנייד. סדנת למידה מודרכת- מפגש חשיפה ביום שני הקרוב 3/2 בשעה 10:00 עם עומר ונעם מהמכונה.
- ✓ תיבת האוצרות של מקס: ימי רביעי בשעה 9:30 מוזמנים ליהנות מתכנים מרתקים שמקס בוחר בקפדנות וכישרון

- עוד בהמשך החודש:

- ✓ יציאה לטיול ט"ו בשבט (לפי הרשמה מראש) ביום שני 10/2 - לתשומת ליבכם המפגש יהיה סגור ביום זה!
- ✓ עוד לכבוד ט"ו בשבט: סדנת עיצוב סוקולנטים בהנחייתה של פרנקי ביום רביעי 12/2 בשעה 10:30
- ✓ קרימינולוגיה בראי האקטואליה: הרצאה נוספת עם רעות ביתן. יום שני 17/2 בשעה 9:45
- ✓ נטורופתיה, תזונה ואורח חיים בריא: מפגשי למידה ושיח עם מיכל יודאיקין.
- סדרת מפגשים. מפגש חשיפה יתקיים בתאריך 24/2 בשעה 10:00

- ממשיכים כרגיל:
 - ✓ חוגי אחה"צ: קבוצת הגברים, חוג ספרות, שיעור תנ"ך וערב סרט
 - ✓ ארוחות צהריים (מוגשות לחברי מועדון מופ"ת)
 - ✓ שיעורי התעמלות עם לירן: ימים שני ורביעי בשעה 11:30
 - ✓ שרותי הקוסמטיקה של ג'ולי בימי שלישי בין 10:00-12:00
 - ✓ ספריית ההשאלה... פאזלים... עיתונים... שתיה חמה וחברה
- נשמח לראותכם פעילים ושותפים במגוון הפעילויות של חודש פברואר... להנאתכם...

פרויקט שקדיה

פרויקט שקדיה עוסק בחיבור בין דור הילדים לדור הפנסיונרים מתוך רצון לחיבור, הכרות, למידה משותפת ומשמעות פרויקט 'שקדיה' בא לתת ביטוי לצמיחתו של עץ השקד:

חיבור לשורשים

צמיחה

פריחה

והנאה מהפירות

בימי חמישי נקיים מפגשים קבועים עם ילדי גן שקד

מפגש הכרות יתקיים ביום חמישי 6/2 בשעה 10:30 במפגש

בתוכנית:

- התכנסות ופתיחה
- פעילות בקבוצות קטנות
- מליאה וסיכום

**** חשוב להוסיף שפרויקט זה יוצא מתוך אמונה בחשיבות החיבור.**

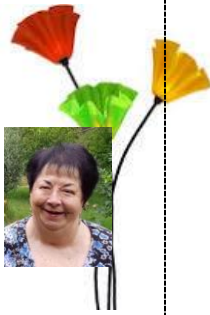
לפיכך נקבעו מפגשים שבועיים קבועים בהם תוכנית מובנית. נצליח להגיע לחיבור ומשמעות בעזרת העקביות וההתמדה של כולנו לפרויקט.

מצפות לראותכם,

שיפי- מנהלת המפגש דינה- גננת גן שקד והצוותים

*****למפגש הפתיחה יש להביא איתכם תמונה שלכם מהילדות**

משולחן העורכת

בתור לקופה בסופרמרקט אמרה הקופאית הצעירה לאשה מבוגרת, כי עליה להביא בעצמה את שקיות האריזה, כי שקיות הפלסטיק אינן טובות לסביבה. האישה המבוגרת התנצלה והסבירה: "בזמני לא היה לנו את הדבר ה"ירוק".

הקופאית אמרה: "זו הבעיה שלנו היום. לדור שלך לא היה אכפת מספיק כדי לשמור על הסביבה". אכן, היא צדקה – לדור שלנו לא היה את ה"ירוק" הזה, בזמנו.

באותם ימים החזרנו בקבוקים של חלב, סודה ובירה לחנות. החנות שלחה אותם חזרה למפעלים, שבהם רחצו ועיקרו אותם ומילאו אותם מחדש. כך השתמשו באותם בקבוקים שוב ושוב. כך הם, למעשה, מוחזרו.

אבל אז לא היה לנו את ה"ירוק" הזה. בימים ההם כיבסנו את חיתולי-התינוקות כי לא היו חיתולים חד-פעמיים. ייבשנו את בגדינו על חבלים בשמש, ולא במייבשים זוללי-אנרגיה. הרוח ואנרגיית-השמש אכן ייבשו את בגדינו.

ילדינו לבשו בגדים זה-אחרי-זה, כי לא תמיד רכשנו עבורם בגדים חדשים.

אבל, הגברת הזו צדקה, לא היה לנו את ה"ירוק" הזה בזמנו.

במטבח בחשנו וערבלנו בידיים, כי לא היו לנו מכשירים חשמליים לכל פעולה.

כאשר ארזנו חפץ שביר, כדי לשלוח אותו בדואר, השתמשנו בעיתון ישן כדי לרפד את האריזה למניעת שבירה, ולא היו קלקר או פתיתי פלסטיק, או יריעת בועות פלסטית, לשם כך.

באותם ימים לא הפעלנו מנוע ושרפנו בנזין כדי לקצור את הדשא: השתמשנו בכוח הגוף שלנו כדי להניע את מקצצת הדשא. התעמלנו על ידי עבודה, כך שלא היינו צריכים ללכת למועדון-בריאות כדי לרוץ על מכשירי הליכה המופעלים על ידי חשמל.

אבל, היא צדקה, לא היה לנו אז את ה"ירוק" הזה. שתינו מברז המזרקה כאשר היינו צמאים ולא השתמשנו בכוס או בבקבוק פלסטיק בכל פעם שהיינו צמאים. אבל, לא היה לנו אז את ה"ירוק" הזה.

רץ ברשת.... העתקתי הדבקתי. שושנה ש

